

ΖΑΚΥΝΘΙΟΣ

ΠΑΝΘΩΝ

ΕΤΟΣ Γ'.

ΜΑΙΟΣ 1873.

ΦΥΛΑ ΔΕ

ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΔΕΙΒΑΔΑΣ (*)

Ἦτο ἡ ἐσπέρα τῆς 27ης Ἰουνίου τοῦ 1876. Ὁ ἥλιος ἔβαινε πρὸς τὴν δύσιν τοῦ κατηφῆς καὶ μελαγχολικοῦ ὡς ἀπηνυθμενός μαχητῆς καὶ μέλαινα σκέπη ἐκάλυπτε τὸν ὑψηλὸν Αἰ-νον. Κατήρχετο νὰ θυσισθῇ εἰς τὰ κύματα τοῦ Ἰονίου καὶ ἄφινεν ὅπισθεν αὐτοῦ τὴν ἀρχαίαν τοῦ Ὀμήρου Σάμην εἰς τὴν ἀγκάλῃν τοῦ πένθους καὶ τῆς νικτὸς.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ὅμοιος πρὸς τὸν δύνοντα ἥλιον, ἐξέπνεεν ἐπὶ τῆς ἀχυρῖνης στρωμνῆς τοῦ, θῦμα τῆς πείνης καὶ τῶν κακουχιῶν, ὁ Γεράσιμος Δεῖβαδᾶς.

Σιγὴ νεκρικὴ ἐβασίλευε καθ' ὅλην τὴν νῆσον καὶ ὁ λαὸς ἔκλειε τὸν καμινάπτην τοῦ μακροῦ ἐκείνου ἀγῶνος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐμελλε νὰ ἐξέλθῃ ἡμέραν τινὰ ἡ Ἑπτάνησος ἐστεμμένη τὴν δάφνην τοῦ νικητοῦ.

Καὶ ὁ τιτάν ἐκεῖνος, ὅστις ἐπάλαι-σεν ἡμῖς αἰῶνα πρὸς τοὺς τυράννους τῆς πατρίδος του, πρὸς τὴν δυστυχίαν καὶ τὸν χρόνον, ἐκλινεν ἤδη τὴν κεφαλὴν, ἡττηθεὶς ὑπὸ τοῦ θανάτου,

διὰ νὰ ἐξυπνήσῃ τὴν ἐπιούσαν εἰς τοὺς κόλπους τῆς ἀθανασίας.

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης ὁ Δεῖβαδᾶς ἀνῆκει εἰς τὴν ἱστορίαν. Ὁ εἶος αὐτοῦ διηνεκὴς πάλῃ κατὰ τῆς ἀγγλικῆς προστασίας, ἥτις μόνον κατ' εὐφημισμὸν ἐδικαιούτο νὰ καλῆται οὕτω, σαρὰ ἁλλεπαλλήλων διωγμῶν καὶ καθιέρσεων, συνδέεται μετὰ τῆς ἱστορίας τῆς ὅλης Ἑπτανήσου. Εἶναι ἡ ἐνσάρκωσις τῆς ἀνίσου ἐκείνης πάλης, ἀπὸ τῆς ὁποίας ὅμως ἐμελλε νὰ ἐξέλθῃ ἡττημένος ὁ ἰσχυρότερος τῶν δύο ἀντιπάλων.

Ἡ ὀνόματι μόνον ἐλευθερία ἐκείνη ἑλληνικὴ γῆ, ἀλλ' ὑπὸ ξένην κυριαρχίαν, οὐχὶ ὀλιγώτερον τῆς ἄλλης Ἑλλάδος ἀτυχῆς, ὑπῆρξε τὸ πεδίον ἐπὶ τοῦ ὁποίου συνκινήθησαν ἀντιμέτωποι λαοὶ ἐλεύθεροι καὶ ξένοι δεσπότες, ὑπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ Διὸς κρύπτοντες τὰ δεσμὰ καὶ τὸν πέλεκυν. Ἦτο παλαιόστρα, εἰς τὴν ἡττίαν κατῆλθε νὰ ἀγωνισθῇ ὑπὲρ τῶν δικαιωμάτων τῆς ἀνθρωπότητος λαὸς ἐνθουσιῶν εἰς τὴν ἀνέγερσιν τῆς ὅλης πατρίδος καὶ μὴ δυνάμενος μὲν διὰ τῆς σπάθης, ὡς ὁ Ἀλέξανδρος, ἐν μιᾷ στιγμῇ νὰ κόψῃ τὸν Ἰόρδιον δεσμὸν, ἀλλὰ τυγκινῶν τὴν Εὐρώπην ὅλην διὰ τοῦ ἡρωϊσμοῦ τῶν ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας προμαχουσάντων.

Ἡ ἑπτάνησος ἦτο ἡ κόρη, τὴν ὁπαίαν ἤρπασαν ἀπὸ τὰς ἀγκάλας τῆς μητρὸς διὰ νὰ ἐμπιστευθῶσιν εἰς χεῖρας μητρικᾶς. Καὶ μετήλλαξε μὲν πολλακίς μητρικὴν, ἀλλ' εἰς οὐδεμίαν εἰς αὐτῶν εὖς σπαραγμὸν μητρὸς.

(*) Ἡ ἀνατορὴ δημοσιευμένη βιογραφία, ἔργον τοῦ γνωστοῦ λογίου κ. Κ. Γ. Ξένου, ἀνεγνώσθη ἐν τῷ ἐν Ἀθήναις φιλολογικῷ συλλόγῳ «Παρυαυφ».

Πρώτοι ἦλθον οἱ Ἑνετοὶ καὶ μετ' αὐτοὺς ὁ Ναπολέων, ὅστις διὰ τῆς ἐν Καπορριώ συνθήκης (11 Ὀκτωβρίου 1797) ἠνάγκασε τὴν Εὐρώπην νὰ ἀναγνωρίσῃ αὐτὴν ὡς γαλλικὴν κατὰκτησιν. Μετὰ τὸν Ναπολέοντα ἦλθον οἱ Ρῶσοι καὶ Τοῦρκοι συμμυχοῦντες τότε, καὶ ἡ Ἐπὶ τῆς νήσου κηρύσσεται ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Ρωσίας. Τὸ δὲ σύνταγμα τοῦ Μακενίου παρέδιδε πᾶσαν τὴν ἐξουσίαν καὶ ὁ ρώσος τοπικτῆρής ἦτο μετ' ὀλίγον ὁ ἀπόλυτος δεσπότης.

Μετὰ τινὰ ἔτη ἡ Ἐπὶ τῆς νήσου παρδίδεται πάλιν εἰς τὸν Ναπολέοντα καὶ ἡ σημαία τῆς γαλλικῆς αὐτοκρατορίας κυματίζει ἐπὶ τῶν ἐπάλξεων τῶν φρουρίων τῆς Γερκύρας. Οἱ Γάλλοι σίθονται τὸ καθεστῶς καὶ τὴν γερουσίαν, ὑπαθάλπουσι τὸ μελετώμενον κίνημα τῶν Ἑλλήνων, προσεταιρίζονται τοὺς ὀπλαρχηγούς καὶ παρέχουσιν αὐτοῖς καὶ χρήματα καὶ ὅπλα. Ἀλλ' ὁ στόλος τῶν Ἀγγλῶν, ἐν τῷ μεταξὺ ἀπὸ τῆς Μελίτης ἐφορμήσας, ἐπολιόρκει τὰς νήσους, καὶ τὰ Βρεττανικὰ στρατεύματα ἦσαν ἤδη κύρια πάσης τῆς Ἐπὶ τῆς νήσου, πλὴν τῆς Κερκύρας, ἥτις καὶ αὕτη τελευταία, ἡττηθέντος τοῦ Βοναπάρτου, παραδίδεται εἰς αὐτούς, καὶ τέλος διὰ τῆς ἐν Παρισίοις συνθήκης τῆς 5 Νοεμβρίου τοῦ 1815 ἡ Ἐπὶ τῆς νήσου κηρύσσεται κράτος αὐτόνομον ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Μ. Βρεττανίας.

Μετὰ τῆς συνθήκης ταύτης συνδέεται τὸ ὄνομα τοῦ Ἰωάννου Καποδίστρια, πληρεξουσίου τότε τῆς Ρωσίας, μετὰ ταῦτα δὲ Κυβερνήτου τῆς ἐλευθερίας Ἑλλάδος.

Ἐδρῃ τοῦ συνεδρίου ὑπῆρξε τὸ πρῶτον ἡ Βιέννη, ἀλλ' οὐδαμῶς ἐκεῖ ἐλήφθη τελεσίδικος ἀπόφασις, διότι ἡ Αὐστρία ἐζήτει ὑπὲρ ἐκείνης τὴν προστασίαν τῶν νήσων, ὁ δὲ ρώσος πληρεξούσιος ἀντεμάχητο κατὰ τῆς ἰδέας ταύτης, γινώσκων ὅτι τὸ αὐθαίρετον τῆς αὐστριακῆς κυβερνήσεως ἦτο ἀσυμβίβαστον πρὸς τὸν φιλελευθέρων χαρακτή-

ρα τῶν Ἐπὶ τῆς νήσου, ἐνῷ ἡ ἐλευθερία συνταγματικῆ πολιτείας τῶν Ἀγγλῶν ἠδύνετο κάλλιον νὰ προστατεύσῃ τοὺς Ἰονίους. Ἀλλ' ὅτε μετὰ ταῦτα οἱ πληρεξούσιοι συνήλθον ἐν Παρισίοις καὶ ὁ λόρδος Κλαγκάρτου ἐζήτηε ὅπως αἱ ἑπτὰ νῆσοι μετὰ τῶν παραρημάτων αὐτῶν κατέχωνται ἑσσεῖ ὑπὸ τοῦ Βασιλέως τῆς Ἀγγλίας καὶ τῶν κληρονόμων αὐτοῦ ἐν πλήρει κυριότητι, ὁ Καποδίστριας εὐθαρπῶς ἀντετάχθη κατὰ τῆς προτάσεως ταύτης, δικαιῶν οὕτω τὴν πρὸς αὐτὸν ἐμπιστοσύνην τῆς Ἰονίου Γερουσίας, ἥτις εἰς αὐτὸν ἀνέθετο νὰ μετατεύσῃ παρὰ τῷ ἐν Βιέννῃ συνεδρίῳ ὑπὲρ τῶν ἐλευθερίων τοῦ Ἐπὶ τῆς νήσου λαοῦ. Καὶ ἡγωνίσθη ἐπὶ πολὺ στήθος πρὸς στήθος πρὸς τὸν ἑτερονόμον Βρεττανὸν πληρεξούσιον τὸν Λόρδον Κάστερ-λη (Castlereagh) ἕως οὗ τέλος ὑπερίσχυεν ἡ γνώμη αὐτοῦ, καθ' ἣν δὲν μετεβιβάζετο πλέον ἡ κυριότης εἰς τοὺς Ἀγγλοὺς, ἀλλὰ διετηρεῖτο ἡ Ἰόνιος Πολιτεία καὶ ἐτίθετο μόνον ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ Βασιλέως Γεωργίου Γ'.

Τὸ πρωτόκολον ὑπεγράφη. Καὶ ἡ Ἀγγλία πέμπει ὡς Ἀρμοστήν, ἀντάξιον τοῦ Μακενίου διάδοχον, τὸν στρατηγὸν Μαιτλάνδον, ὅστις μετ' ὀλίγον συγκαλεῖ εἰς Κέρκυραν τὴν ὑπ' αὐτοῦ δημιουργηθεῖσαν συνέλευσιν, ἵνα ψηφίσῃ τὸ περίωνμον ἐκεῖνο σύνταγμα.

Ὁ συνταγματικὸς χάρτης τοῦ 1817 παρεῖχεν εἰς τὸν Βασιλέα τὸ δικαίωμα νὰ ἀκυροῖ τοὺς νόμους, νὰ καθαιρῇ τοὺς ὑπαλλήλους, νὰ διαλύῃ τὴν Βουλὴν καὶ ἐν ἀνάγκῃ νὰ ἀνυγορεύῃ αὐτὴν ἐθνικὴν συνέλευσιν. Ἀλλ' ὁ ἀληθὴς βασιλεὺς διὰ τὴν Ἐπὶ τῆς νήσου δὲν ἦτο ὁ Γεώργιος Γ' ἦτο ὁ στρατηγὸς Μαιτλάνδος.

Ἐναντίον τοῦ φοβεροῦ τούτου πολέμου τῆς ἀνθρωπότητος, ὅστις, ὡς ὀκτάπους τεράστιος, ἠπειλεῖ νὰ πνίξῃ εἰς τὰς σπείρας του ὅλον κληρὸν λαὸν, ἔρχεται νὰ προβάλλῃ τὸ στήθος αὐτοῦ ἀσπίδα τῆς πατρίδος τολμηρὸς καὶ ριψοκίνδυνος νεανίας, ἀλλὰ καὶ θεόπνευστος σημαφόρος τῆς ἐλευθερίας, ὁ Λεϊβκνέξ, ἐπα-

παρχόμενος τότε ἀπὸ τῆς Ἰταλίας.

Ὁ Γεράσιμος Λεϊβαδάς ἐγεννήθη ἐν Κεφαλληνίᾳ ἐν τῇ κώμῃ Ἀγκῶνος τοῦ δήμου Θυναίας τὸ 1789. Μικρὸς ἔτι τὴν ἡλικίαν ἐγκατέλειπε τὸ πατριον ἰδαφος καὶ εἰς τῆς ἀδελφῆς Ἰταλίας τὴν γῆν ἐζήτησε τὸ μέννα τῆς ἐπιετήμης. Ἐκεῖ ἐπεραίωσεν εἰς τὸ ἐν Παύτᾳ καὶ Βολωνίᾳ πανεπιστήμιον τὰς νομικὰς αὐτοῦ σπουδὰς ἐφελεύσας τὴν ἀγάπην τῶν καθηγητῶν του, οἱοι ἦσαν ὁ Βόλτας καὶ ὁ Ταμπουρίνης, ὁνομαστοὶ τότε καθ' ὅλην τὴν Εὐρώπην. Ὡσαύτῃ δὲ Θεός τις νὰ ἐνεφύσησεν εἰς αὐτὸν ἅμα γεννώμενον τὸ πνεῦμα τῆς ἐλευθερίας, ἤρχισεν ἔκτοτε νὰ δεικνύῃ καρδίαν καὶ φρόνημα ἀνδρός, ὅστις ἔμελλε νὰ διαδραματίσῃ ἐν τῶν σπουδαιότερων προσώπων ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς Ἑπτανήσου. Διὰ τοῦτο δὲ καὶ εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἐτιμήθη διὰ τῆς φιλίας τῶν μεγάλων τῆς Ἰταλίας ἀνδρῶν, οἵτινες εἰργάζοντο ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας τῆς ὁραίας ἐκείνης γῆς, ἥτις ἐγέννησε τὸν Τάσσον καὶ τὸν Αῤῥίστον, ἥτις ἐγέννησε τὸν Δάντην καὶ τὸν Πετράρχην. Καὶ μετ' ὀλίγον ἀνεκηρύσσεται μέλος τοῦ ἐν Βολωνίᾳ ἐθνικοῦ κομητάτου, ἐν ᾧ συγχρόνως ἐμυεῖτο τὰ μυστήρια τῆς Φιλικῆς ἑταιρίας.

Οὕτω ἐμφορούμενος ὑπὸ τῶν ἰδεῶν ἐκείνων ἐπανήρχετο ἐκ τῆς Ἰταλίας εἰς τὴν πατριον γῆν, φέρων, ὡς ὁ Προμηθεύς ἐν νάρθηκι, τὸ πῦρ τῆς ἐλευθερίας, τὸ ὅποιον εἶχε θερμάνει τὰ στήθη τῶν λαῶν τῆς ἑσπερίας.

Ἦτο, ὡς εἶπομεν, ἡ ἐποχὴ, καθ' ἣν ἡ Βρεταννία εἶχεν ἤδη ρίψει τὸ δέλεαρ, ἵνα ἐξαπατήσῃ τὸν λαὸν τῆς Ἑπτανήσου. Τὸ δέλεαρ ἦτο ὁ συνταγματικὸς χάρτης τοῦ Μαιτλάνδου, δι' οὗ ἐμμέσως κατηργεῖτο ἡ συνθήκη τοῦ 1813. Ὁ λαὸς τεθαμβωμένος ὑπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ Βασιλέως Ἀρμοστοῦ ἐκλινεν ἀπελπίς τὴν κεφαλὴν καὶ ἰσιώπῃ καὶ ἐσκέπτετο. Εἶχεν ἐκπλαγῇ πρὸς σιγμὴν· ἀλλὰ δὲν εἶχεν ἀπολέσει τὸ θάρρος οὐδὲ τὸ φρόνημα. Διὰ νὰ ἀντιταχθῇ κατὰ

τοῦ χολοσσοῦ τούτου εἶχεν ἀνάγκην ἀρχηγοῦ τινος ριψοκινδύου, ἀλλ' οὐτινος ἡ φιλοπατρία νὰ ἐγγυᾶται ὑπὲρ τῆς ἐπιτυχίας. Καὶ αὐτόκλητος τοιοῦτος ἀρχηγὸς ἰδοὺ ἐπιφαίνεται ὁ Λεϊβαδάς.

Ὁ πρῶτος συστρατιώτης, δὲ εὖρε πρόθυμον νὰ ὑποστῇ πάσας τὰς πεripeteίας τοῦ μελετωμένου ἀγῶνος ἦτο ἡ θυγάτηρ τοῦ κόμητος Σπυρίδωνος Μεταξᾶ Ἀννα, ἣν ἐνομφεύθη ἐν ἔτει 1820 καὶ ἥτις ἐφημίζετο τόσον διὰ τὸ κάλλος τῆς, ὅσον καὶ διὰ τὰς ἀρετὰς τῆς.

Ἐν ἔτος μετὰ ταῦτα ἄρχεται ὁ ἱερός ἀγὼν τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους. Ἡ ἐπτάνησος ἤκουσε τὴν κλαγγὴν τῶν ὅπλων καὶ ἀνετινάχθη καὶ, ὡς εἶπεν ὁ ποιητῆς τῆς Ζακύνθου,

Ἐφωάξανε ὡς τ' ἀστέρια
Τοῦ Ἰονίου καὶ τὰ νησιά
Κ' ἐσηκώσανε τὰ χέρια
Γιὰ νὰ δεῖξουνε χαρὰ.

Μ' ὄλο πῶν ἀλυσωμένο
Τὸ καθένα τεχνικὰ
Κ' εἰς τὸ μέτωπο γραμμένο
Ἐχει ψεύτρα ἐλευθεριὰ.

Τότε ἐξηγέρθη ὑπὲρ ποτὲ τὸ ἐθνικὸν φρόνημα, πανταχοῦ μὲν, ἰδίᾳ δὲ ἐν Κεφαλληνίᾳ. Ἡ φιλότουρκος ἀγγλικὴ δεσποτεία ἐξηγριώθη καὶ ἰδοὺ ἄρχονται αἱ μαστιγώσεις καὶ αἱ καθελρξεις, ἀρχονται αἱ δημεύσεις καὶ ἡ ἀγχόνη.

Πρῶτος ὕψωσε τὴν ἱερὰν σημαίαν ὁ Λεϊβαδάς, καταφρονῶν πάντα κίνδυνον καὶ συνέλεγε χρήματα καὶ ἀπέστελλεν ἔπλα εἰς τοὺς μαχητὰς τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος. Ὁ οἶκος αὐτοῦ ἦτο τὸ κοινὸν ἀσυλον τῶν ὁ δὲ τῆς Τουρκικῆς θηριωδίας διωκομένων. Ἦτο τὸ συνεντευκτήριον τῶν ἐπληρχηγῶν ὅσοι διήρχοντο ἐκείθεν μεταβαίνοντες· ν' ἀποθάνωσιν ὑπὸ τὴν σημαίαν τῆς ἐλευθερίας.

Ἀλλ' ἀφοῦ ὁ ἀγὼν ἐκείνος μετὰ τινα ἔτη διεκόπη καὶ ἡλευθρώθη ἡ μικρὰ αὕτη γωνία, τότε ἀνεπέτασε

τὴν σημαίαν τοῦ ἀντάρτου κατὰ τῆς
 ζώνης κυριαρχίας, στηλιτεύων τὴν πα-
 ρνομούσαν ἀρχήν, καθ' ἣς διεμαρτύρε-
 το καὶ πρὸς τὸ κοινοβούλιον καὶ πρὸς
 τὸν Βασιλέα. Μὴ ἔχων δὲ ἄλλα ὄπλον
 ἢ αὐτὴν ὑπερασπισθῆ ταῖς δίκαια τῆς πα-
 τρίδος τοῦ κατέρρευον εἰς τὰς ἐφημε-
 ρίδας τῆς Δύσεως καὶ ἐκείθεν ἐπέβουε
 τοῦς ἐλδογόντας κεραιμυνοῦ τοῦ

Ἀπὸ τοῦδε ἀρχεῖται ὁ πολιτικός ἐί-
 ρς τοῦ Κεραιμυνοῦ, ἡρώς, ἀπὸ τοῦδε
 θεωρεῖται προεγεγραμμένος συνωμότης.

Ὁ Ἀρμοστής Ἀδαμ, ὁ διαδεχθεὶς
 τὸν Μαιτλάνδον, κατηγορεῖ αὐτὸν ἐν
 ἔτει 1830 ἐπὶ ἐγκλημάτι ἐσχάτης προ-
 δουσίας.

Ἀφορμὴ πρὸς τοῦτο ὑπῆρξαν ἐπα-
 ναστατικαὶ τινες προκηρύξεις, τοιχο-
 κολληθεῖσαι ἐν ὧρα νυκτός εἰς τὰς ἀγυ-
 ρὰς τοῦ Ἀργαστολίου, κατὰ τοῦ ἄγ-
 γλου Ἀρμοστοῦ καὶ τῆς κυβερνήσεώς
 του. Εὖρον δὲ καὶ ψευδομάρτυρά τινα,
 ὃν ἠνάγκασαν νὰ καταθέσῃ ἐνώπιον
 τοῦ γενικοῦ Εἰσαγγελέως, ὅτι τὰς προ-
 κηρύξεις ἐκείνας ἔγραψεν αὐτὸς καὶ
 ὑπαγόρευσιν τοῦ Λεβιδαῆ.

Τὸ ἐπεισόδιον τοῦτο περιέγραψε μετ'
 ἀκριθείας ὁ σοφὸς Καροῦσος ἐν τῇ βιο-
 γραφίᾳ τοῦ Λεβιδαῆ, τὴν ὁποίαν, ἐπέλ-
 θων εἰς θάνατος, δὲν ἀφῆκεν αὐτὸν νὰ
 τελειώσῃ.

Ὁ Θεόδωρος Καροῦσος ὑπῆρξεν εἰς
 τὸν μετὰ ταῦτα συστρατιωτὴν αὐτοῦ
 καὶ ὑπὸ τὴν σημαίαν του τάχθεις ἐν
 τῇ IB. Ἰονίᾳ Βουλῇ ἠγωνίσθη καρτε-
 ρικῶς ὑπὲρ τῆς ἐνώσεως, ἀποκρούων τὰς
 προτεινομένας συνταγματικάς μεταρ-
 ρυθμίσεις. Μετὰ τὴν κατάθεσιν τοῦ
 ἀργυρινύτου μάρτυρος—ιστορεῖ ὁ Κα-
 ροῦσος—ὁ Ἀρμοστής Ἀδαμ μένεα πνέ-
 ων προκηρύσσει τὸν στρατιωτικὸν νό-
 μον καθ' ὅλην τὴν νῆσον. Ὁ οἶκος
 τοῦ Λεβιδαῆ περιστοιχίζεται ὑπὸ στί-
 φους στρατιωτῶν, οἵτινες, παραβιάζον-
 τες τὸ ἄσυλον τῆς οἰκίας, ἐνσπείρου-
 σιν εἰς ἅπασαν τὴν οἰκογένειαν τὸν
 τρόμον καὶ τὴν φοβὴν, ἐγγιλείσαντες
 ἐντὸς πνευροῦ δωματίου τὴν σύζυγον,

τὰ τέκνα καὶ τοὺς ὑπηρέτας μετὰ τοῦ
 ψυχρῶς ἀκούοντος πάππου αὐτῶν, διὰ ῥῆ-
 γνύουσι τὰ κλειθρα τῶν θυρῶν, συν-
 τρίζουσι πᾶν τὸ πρᾶστυχόν καὶ ἀνα-
 σπατοῦσι τὰ πάντα πρὸς εὐρεσιν ὀπλων
 καὶ συνωμοτικῶν ἐγγράφων. Ὁ Λει-
 βιδαῆς, συνοδεύόμενος ὑπὸ τάγματος
 λοχιοφόρων, ἀδηγείται δεσμώτης εἰς
 τὰς φυλακάς καὶ ἐκείθεν ἀποστέλ-
 λεται εἰς τὰ ἄξυνα ὑπόγεια τοῦ φρου-
 ρίου τῆς ἀκροπόλεως Κεραιμυνοῦ.
 Μετ' αὐτοῦ ἀλληλογραφία εἶχε διακο-
 πῇ, οὐδ' ἤξευρεν ἂν τὰ τέκνα αὐτοῦ
 ζῶσιν ἢ ἀπέθανον, ἄγρυπνοι δὲ φρου-
 ροὶ ἐφύλαττον τὴν νύκτα καὶ παρ' αὐ-
 τὸ τὸ πλευρὸν τῆς κλίνης τοῦ δεσμώτου.

Μετὰ ἐννεάμηνον κάθειρξιν τὸ κατη-
 γορητήριον φέρεται ἐνώπιον τοῦ ἀνωτά-
 του εἰδικοῦ δικαστηρίου.

Κατηγορεῖται ὡς ἐνοχὸς ἐγκλημά-
 τος ἐσχάτης προδοσίας καὶ ποινὴ τοῦ
 ἐγκλήματος εἶναι ὁ θάνατος.

Ἄλλ' ἐνταῦθα ἐμελλε νὰ ἀποδειχθῇ
 τὸ σκευωρηθὲν μηχανήμα καὶ ἡ ἀθωώ-
 τας τοῦ κατηγορουμένου, διότι μετα-
 ξὺ τῶν συγκαθιζομένων δικαστῶν εὐ-
 ρέθη καί τις ἀμερόληπτος ἄγγλος δι-
 καστὴς, ὅστις ἀνεκάλυψε τὴν ἐξυφαν-
 θείσαν συκοφαντίαν.

Οὕτω ὁ Λεβιδαῆς καὶ ὁ συγκατηγο-
 ρούμενος αὐτῷ Βαλσαμάκης κηρύσσον-
 ται ἄθωοι, ὁ ψευδομάρτυς ἀποδεικνύε-
 ται πλαστογράφος καὶ καταδικάζεται
 εἰς διετὴ ἐργίαν, ὁ δὲ δεσμώτης ἀπο-
 δίδεται εἰς τοὺς κόλπους τῆς οἰκογενεί-
 ας του, ἀφοῦ ἤδη ὑπέστη ἀνυπολόγι-
 στούς ζήμιας.

ΚΩΝΣΤΑΝΤ. Γ. ΞΕΝΟΣ

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΣΙΑ

Ὁ ἔρως τῆς ιδέας, ὑπὸ Π. Βερρωτῆ
 ἐν Κεραλίνῳ

Ἀπὸν μυθίαν αἰσθανόμεθα λίαν θρα-
 δέως λαβόντες διατριβὴν τινα ὑπὸ τὸν